

Väärin sammutettu - valtion budjetin paremmat leikkauskohteet

1 Valtioriippuvainen kansa verottaa omaa tulevaisuuttaan

2 Kaverilta ei leikata – vaikka syytä olisi

3 Muutoksen illuusio

4 Onko suomalainen laiskempi kuin ruotsalainen?

SANNA KURRONEN

TERO LUNDSTEDT

HEIKKI PURSIAINEN

1 Valtioriippuvainen kansa verottaa omaa tulevaisuuttaan

TERO LUNDSTEDT

AINA TOISINAAN Suomessa herätään siihen kestävämpään tosiasiaan, että rakenteelliset ongelmat katoamisen sijaan vain pahenevat ajan kuluessa. Jos sekä vaihtotase että julkinen talous ovat alijäämäisiä jo pitkälti toista vuosikymmentä, ikääntyvän väestön maassa se alkaa väistämättä vaikuttaa hyvinvointivaltion palvelulupauksen toteutumiseen. Suomen valtion budjetti vuodelle 2024 tunnistaa ongelmat, mutta keinovalikoima jää puolitiehen.

Budjetin keskeiset muutokset

FISKAALIKONSERVATISMIN NIMEEN vannova hallitus pyrkii taittamaan valtion velkaantumista leikkaamalla muun muassa sosiaalituista. Samalla esimerkiksi työn verotukseen tulee kosmeettisia muutoksia.

PÄÄPAINO ON työllisyyden lisäämisessä - legitiimi tavoite. Tavoitteena on yhteensä noin 60 000 lisätyöllistä, johon pyritään kannustimien muuttamisella. Tärkeimpinä keinoina ovat sosiaaliturvan indeksijäädätykset ja erilaiset työttömyysturvan ehtojen muutokset.

TYÖN VEROTUSTA kevennetään korottamalla progressiivisen tuloveroasteikon kaikkia tuloarajoja, painottaen pieni- ja keskituloisia. Veromuutokset ovat kovin pieniä, vaihdellen pienituloisten 0,9 prosenttiyksikön ja suurituloisten 0,5 prosenttiyksikön välillä. Suurimmalle osalle palkansaajista muutos on 0,6 prosenttiyksikköä eli muutamia satoja euroja. Ei siis kuukaudessa vaan vuodessa.

Pienituloisten veronkevennyksen painotuksesta huolimatta puheissa on selvästi vuoden 2015 fiilikset. Samat fraasit ovat palanneet. Hyvätuloiset eivät osallistu "talkoisiin" ja kaikkien kummitusten äiti - kasvavat tuloerot - on myös kaivettu lyhyen levon jälkeen haudasta.

Keskustelu on monilta osin hämmentävää. Ensinnäkin, Suomen rajusta progressiosta johtuen euro-määräisesti eniten hyötyvät tietenkin ne, jotka eniten veroja maksavat. Esimerkiksi solidaarisuusveron alarajan nostoa on kritisoitu opposition toimesta "tuloeroja voimakkaasti kasvattavana". Todellisuudessa solidaarisuusveron piti lakata kokonaan, joten kyseessä on veronkiristys ja Suomi jatkaa maailman eniten tuloja tasaavana maana.

Toiseksi, muutokset ovat kosmeettisia kaikilla tulotasoilla ja niin pieniä, että vain tuloeroihin pakkomielteisesti suhtautuvassa maassa tästä saadaan aikaan minkäänlaista pöyristymistä.

Myös leikkauksien kohdentuminen on aiheuttanut polemiikkaa. Aihepiirin poliittinen diskurssi todentaa kansan valtioriippuvuuden syvyyden.

Vaikka äänestäjien enemmistö toivookin valtiontalouden tasapainottamista mieluummin leikkausten kautta, ei ongelmattomia leikkauskohteita ole olemassakaan.

Päinvastoin, valtioriippuvuuteen tottunut kansa kokee hämmennystä ja ahdistusta, kun tulonsiirtojen karsiminen todella johtaa tulonmenetyksiin.

Koska Suomi on myös etujärjestöjen luvattu maa, ne marssittavat lähes joka ikistä leikkauskohdetta arvostelemaan omat asiantuntijansa - joiden toimeentulon maksaa valtio.

Hyvinvointivaltion lonkerot ovat luikerrelleet joka puolelle ihmisten elämään ja joka kohtaan elinpolkua. Kaikki poliittinen keskustelu kulkee tukien kautta, mikään ihmisryhmä ei ole tukitarpeiden ulkopuolella.

Esimerkiksi valtiovarainministeri Purran ehdotus hyvätuloisten lapsilisien leikkaamisesta otettiin yleisesti tyrmistyksellä vastaan ja [Keskustan edustaja käytti tilaisuuden hyväkseen vaatiakseen lapsilisien yleistä korottamista kaikille.](#)

Samantyyppinen pöyristyminen tulee aina eteen, oli kyse sitten kotitalousvähennyksestä (=verohelpotus hyvätuloisille), opintotuen indeksikorotuksista (=tulonsiirto tuleville hyväosaisille) tai vaikka ensiasunnon ostajan varainsiirtoverottomuudesta (=hyväosaisten verotuki).

Ei taida olla olemassakaan sellaista tulonsiirtoa, jolle ei löytyisi eturyhmää kertomaan juuri tämän leikkauksen olevan “hyvinvointivaltion lopullista romuttamista”.

Budjetin fokus on yhtä hukassa kuin keskustelukin

SUOMESSA ON päästy harvinaiseen poliittiseen konsensukseen valtiontalouden tasapainottamisen tarpeesta, keinovalikoima vain vaihtelee poliittisen värin mukaan. Oikeiston ja vasemmiston lähestymistavassa on omat ongelmansa.

Oikeisto on väärässä siinä, että vaikka pienenevää kakkua on vaikea jakaa, keskittyminen vain leikkauksiin (ja niiden vaikutuksiin todellisiin tai kuviteltuihin tuloeroihin) jättää kolikon toisen puolen huomioimatta.

Leikkauksia tärkeämpää on työllisyyden, työtuntien ja tuottavuuden kasvu. Tai kääntäen; ilman kasvua eivät mitkään leikkaukset voi riittää.

Vasemmisto on hakoteillä suhteessa leikkauksien oikeudenmukaisuuteen ja “rikkaiden talkoohengen” peräänkuuluttamiseen.

Tähän mennessä talkookutsuilla on saatu aikaiseksi downshiftaajien yhteiskunta, jonka Euroopan lyhyimpiin kuuluvasta viikkotyömäärästä on aina vaan vaikeampaa tiristää ulos hyvinvointivaltion palvelujen rahoitusta.

Lisää verottamalla voidaan saada uusia Euroopan ennätyksiä vapaaehtoisessa työtuntien vähentämisessä, mutta lisää verotuloja ei.

Korkean verotuksen keskeisin perusongelma on, että sen johdosta meillä on liian vähän hyvätulaisia, joita huutaa apuun talkootyöhön. Nämä harvalukuiset hyvätuloiset eivät myöskään ole lainkaan tarpeeksi hyvätulaisia. Pahinta on se, että moni heistä ei kannustimien puutteen vuoksi [edes pyri hyväntuloisemmaksi](#) - valtio vie kuitenkin vähintään puolet pois.

Verotuksen taustalla väistämättä vaikuttava mekanismi on, että on mahdotonta verottaa nykyisyyttä verottamatta tulevaisuutta.

Ei ole mahdollista verottaa vain onnistuneita yrittäjiä ilman, että vaikuttaa tulevaisuuden yrittäjien nykyhetken päätöksiin. Nykyisten hyvätuloisten verotus heijastuu tulevaisuuden uravalinnoissa ja siinä, pyritäänkö hyvätuloiseksi.

Liikaa verottamalla saadaan aikaan vääristymä, jossa ihmiset eivät pyri nostamaan tuottavuuttaan tai maksimoimaan potentiaaliaan. Työntunteja tehdään laskelmoidusti vähemmän kuin verrokkimaissa. Tämä haittaa ihan kaikkia, rikasta, köyhää, potentiaalisesti rikasta, sekä julkistaloutta.

Suomi tarvitsee enemmän työntekoa, kannustimia, hyvätulaisia ja tuloeroja. Vuoden 2024 budjetti ei puutu näihin asioihin tarpeeksi, vaan keskittyy ainoastaan karsimaan kuluja.

Tuloeroilla pelottelun sijaan meidän tulisi valjastaa ne käyttöön. Nimittäin tuloerojen puute johtaa siihen, että Suomessa tuottavat työntekijät tekevät liian vähän töitä epäoptimaallisissa työpaikoissa, samalla asuen väärissä paikoissa. Jopa keskiluokan sisäisiä tuloeroja tasataan vimmatusti - vailla mitään rationaalista yhteiskunnallista päämäärää.

Näillä kannustinparametreilla rationaalisesti ajatteleva keskiluokka ottaa iisimmin. Vapaa-ajan preferointi ylitöiden ja palkankorotusten sijaan on yksilön tasolla täysin ymmärrettävää.

Valtion tasolla se taas on täysin käsittämätöntä, jopa itsetuhoista. Tilastot osoittavat, että lähes kaikissa ammattiryhmissä erot tehdyissä työtunneissa ovat suorastaan revenneet Suomen ja muun Euroopan välillä. Erotamme negatiivisesti myös tärkeimmistä verrokkimaistamme.

Veropolitiikassa tulisi tehdä selkeä päätös siitä, halutaanko Suomeen lisää työntekoa vaikka se voisikin lisätä tuloeroja. Vuoden 2024 budjetin pienet näpertelyt eivät ole sitä.

Valinnan tulisi olla päivänselvä. Lisätyöstä johtuva arvonlisä tuottaa varallisuutta niin yksilöille kuin kroonisesti alijäämäiselle valtiollekin. Työn kannustimien lisääminen vaikuttaa positiivisesti kaikissa tuloluokissa, mutta aivan erityistä huomiota tulisi kohdistaa asiantuntijoiden ja erityisasiantuntijoiden työpanoksen lisäämiseen.

Hallitus keskittyy sosiaaliturvaleikkauksiin lisätäkseen työn kannustimia. Monet leikkauskohteista ovat sekä ymmärrettäviä että tehokkaita - esimerkiksi ansiosidonnaisuuden porrastaminen. Mutta syyttävän sormen tulisi kohdistua myös lamauttavaan veroprogressioon ja marginaaliveroasteeseen.

Tehokkaampaa ja mielekkäämpää tasapainotusta olisi saada korkeamman tuottavuuden ihmiset pyrkimään eteenpäin ja vaurastumaan.

Eli on aika leikata - veroprosenttia

OTETAAN VERTAILUKOHTEEKSI vaikka usein verrokkina käytetty Ruotsi. Merkittävimmän eron maiemme välillä tuottaa marginaaliveroaste, jonka seurauksena Suomessa keskituloinen saa pitää puolet lisätienesteistään, Ruotsissa taas kaksi kolmasosaa.

Tämä selittää suurimman osan korkean tuottavuuden työntekijöiden tehtyjen työtuntien erosta, sekä osan yksilöiden vaurauseroista ja valtioiden velka-asteiden eroista.

Himoverottaja häviää kaikilla mittareilla.

2 Kaverilta ei leikata – vaikka syytä olisi

SANNA KURRONEN

HALLITUS ON löytänyt reippaasti leikattavaa erityisesti ihmisiltä, joilla jo menee huonosti. Sen sijaan yritystuista, työeläkkeistä tai hyvinvoivien ihmisten verotuista ei leikattavaa löytynyt. Niistä olisi kuitenkin saatu helposti miljardin leikkaukset kasaan.

Yritystuet ovat tutkitusti tehottomia ja ne pitäisi leikata lähes kokonaan.

Esimerkiksi energiaintensiivisen teollisuuden **sähköistämistuella** (150 miljoonaa euroa) korvataan päästökaupasta sähkön hintaan aiheutuvia välillisiä kustannuksia tietyille toimialoille. Energiatuki (450 miljoonaa euroa) taas on investointituki. Kannattaviin investointeihin ei kuitenkaan tukia tarvita ja päästöjä vähentävistä investoinneista voidaan tehdä kannattavampia haittaverotuksella.

Energiaverotuki (70 miljoonaa euroa) taas ei tutkitusti paranna yrityksen kilpailukykyä mutta heikentää kyllä energiatehokkuutta. Päästöjä lisäävät tuet, kuten turpeen (100 miljoonaa euroa) ja dieselin (nettona noin 300 miljoonaa euroa) alemmat verokannat on poistettava, jotta päästövähennyksiin päästään.

Ainoastaan uudistavat yritystuet tutkimukseen ja tuotekehitykseen ovat perusteltuja.

Hyvinvoivan keskiluokan, ja sitä varakkaampien nauttimista verotuista ei myöskään löytynyt leikattavaa.

Kotitalousvähennys ei Valtion taloudellisen tutkimuskeskuksen arvion mukaan kohenna työllisyyttä tai kitke harmaata taloutta. Vaikkei tutkimustulos luultavasti ole viimeinen sana kotitalousvähennyksen tutkimuksessa, olisi se ollut riittävä peruste vähintään leikata vähennystä merkittävästi ja siten saada parin sadan miljoonan euron säästöt julkiseen talouteen sekä mahdollisuus tutkia kysymystä lisää.

Työssäkäyvät suomalaiset nauttivat myös esimerkiksi **lounas- ja liikuntatuista**, jotka pitäisi leikata jo turhan setelilyrokratian ja verojärjestelmän yksinkertaistamisen vuoksi.

Polttoaineiden valmisteveron alennus (168 miljoonaa euroa) olisi pitänyt jättää tekemättä, sillä se hidastaa päästövähennyksiä ja samalla öljyn kulutuksen lisääntyminen sataa Venäjän ja monen muun autoritäärisen maan kassaan.

Työeläkkeensaajat ovat pitkälti vältäneet hintojen- ja korkojennousun tuoman laskun elintasoon.

Työeläkkeitä korotettiin tämän vuoden alussa 6,8 prosenttia ja ensi vuoden alussa jälleen 5,7 prosenttia. Eläkkeelle jääminen on taas houkuttelevampaa mieluummin ennemmin kuin myöhemmin, jos

eläkkeen aloittaminen on ajankohtaista vuodenvaihteen ympärillä.

Työeläkeindeksin leikkaus olisi erinomainen toimi, joka keventäisi työssäkäyvien verotusta pitkällä aikavälillä.

Vaikka eläkemaksut eivät näy valtion budjetissa, ne ovat iso veron kaltainen maksu. Eläkemaksut vievät jo nyt noin neljänneksen työnantajan maksamasta bruttopalkasta ja alhaisen syntyvyyden ympäristössä maksut uhkaavat nousta edelleen tulevaisuudessa, jolloin käytännössä työn verotus kiristyy. Tältä voitaisiin välttyä ainakin osin **leikkaamalla indeksikorotuksia maksussa olevista eläkkeistä**.

On kuitenkin helpompi leikata köyhältä kuin kaverilta. Siksi hallitus ei tälläkään kertaa pysynyt koskemaan keskiluokan etuihin. Ottaen huomioon julkisen talouden raskaan alijäämäisyysasteen, ei näin isoja leikkauskohteita ole perusteltua rajata pois.

3 Muutoksen illuusio

HEIKKI PURSIAINEN

HISTORIA TUNNETUSTI toistaa itseään, eikä vähiten hallitusten talouspoliittisissa ohjelmissa.

Julkisen kokkauksen perusteella voisi päätyä luulemaan, että Rinteen – myöhemmin Marinin – hallituksen ja Orpon oikeistohallituksen ohjelmissa ei olisi mitään yhteistä. Tarkemmin katsottuna niistä löytyy kuitenkin useita samoja asioita.

“Kertaluontoisten menojen” osalta Orpon hallitusohjelma jatkaa lähes sanatarkasti Rinteen-Marinin “tulevaisuusinvestointien” linjalla.

Vaikka päätöksenteon jatkuvuus on monella tavalla hieno asia, vaikuttaisi siltä että kertaluonteisilla investoinneilla pyritään vähän juksaamaan veronmaksajaa - peräti kahdella eri tavalla.

Ensimmäinen mahdollinen juksaus on itse kertaluonteisuus.

Kikka on vanha. Kun menot luokitellaan enemmän tai vähemmän mielivaltaisesti kertaluonteisiksi, ne eivät rumenna pysyvää alijäämää koskevia lukuja. Menolisäykset katoavat laskelmista viimeistään hallituskauden lopulla, vaikka ne eivät todellisuudessa menisi yhtään mihinkään.

Toinen juksaus on omaisuuden myynti.

Valtion omaisuutta voidaan toki myydä. Ei ole ollenkaan selvää, että valtion kannattaa ylipäänsä omistaa esimerkiksi pörssiosakkeita. Kumpikin hallitusohjelma kuitenkin korostaa, että omaisuutta myymällä vältetään velkaantumista. Tämä on totta vain hyvin kapeassa saivarteleavassa mielessä.

Jos velkaantumisen sijasta puhutaan vaikka valtion nettovarallisuuden muutoksesta, niin omaisuuden myyminen on ihan sama asia kuin velkaantuminen. Itse kukin voi testata tätä myymällä vaikka osakkeita ja maksamalla rahoilla luottokorttivelkaa. Tuskin olo siitä rikkaammaksi muuttuu.

Orpon ja Rinteen-Marinin linja voi joiltakin osin olla vahvasti erilainen, mutta kiusaus vähän parannella lukuja yhdistää demaria ja porvaria.

Sote-säästöt tuottavuuden parantamisen kautta kuuluvat niin ikään peräkkäisten hallitusohjelmien keinovalikoimaan julkistalouden tasapainottamiseksi. Jopa tuottavuuskasvun lähteet ovat samoja: Rinteen ohjelma lupaa samoja säästöjä hallinnon tehostamisesta ja digitalisaatiosta kuin Orponkin ohjelma. Kumpikin luottaa myös tilojen käytön tehostamiseen jättisäästöjen osatekijänä.

Säästöjen saaminen byrokratiaa vähentämällä ja digitalisaatiolla kuuluvat finanssipoliittisen toiveajattelun kaanoniin. Niistä on haettu apua aina, kun mitään muuta ei ole keksitty. Isoja säästöjä on kuitenkin ilmaantunut harvoin.

Epämääräiset ja yksilöimättömät lupaukset tehostamisesta saattavatkin valitettavasti kertoa siitä, ettei kouriintuntuvia ideoita säästökohteista ole. Sote-menot tulevat siis todennäköisesti kasvamaan väijäämättömällä nopeudella hillintäyrityksistä huolimatta niin tällä kuin tulevillakin hallituskausilla.

Maahanmuuttokirjauksissa löytyy yllättävän paljon yhtäläisyyksiä.

Orpon hallituksen ohjelmassa luetellaan suuri joukko yksittäisiä rajoituksia, jotka voivat – sikäli kun ne toteutuvat – yhdessä kiristää maahanmuuttopolitiikkaa suhteellisen merkittävästi.

Mutta on sosiaalidemokraateillakin nikottelemista työperäisessä maahanmuutossa. Puolueen vahva yhteys ammattiyhdistysliikkeeseen on tälle varmaankin yksi merkittävä selitys.

Maahanmuuttopolitiikassa löytyy siis vahvaa jatkuvuutta, eikä suinkaan myönteisessä mielessä. Maahanmuuton tarve todetaan kyllä abstraktilla tasolla, mutta käytännössä sen merkittävän lisäämisen edellyttämiä toimia ei tehdä. Erityisen selvää tämä on kun ei puhuta niin sanotuista huippuosajista, vaan tavallisiin töihin tulevista arjen osajista.

Sekä Rinteen että Orpon ohjelmassa nämä ihmiset nähdään suomalaisten työntekijöiden kilpailijoina, joiden tulemista Suomeen pitää vahvasti rajoittaa “tarpeen” perusteella. Meno ei siis ole muuttunut ihan niin paljon kuin some-pauhinasta voisi päätellä.

Onko muutos vain illuusio?

Vaikka kyseessä on suomalaisittain melko vastakkaiset hallituskokoonpanot, Rinteen/Marinin ja Orpon peräkkäiset hallitusohjelmat kertovat talouspolitiikan jatkuvuudesta. Kun erilaiset hallitukset kohtavat samat ongelmat ja samat poliittiset rajoitteet, syntyy monessa kohdassa samanlaisia päätöksiä

Suomen keskeinen ongelma, väestön ikääntyminen, näkyy kaikissa edellä mainituissa esimerkeissä. Tämä kesto-ongelmamme pitää alijäämän suurena ja sote-menot nousukiidossa, samalla vielä supistaen työikäisten osuutta väestöstä.

Ongelman ratkaiseminen edellyttäisi rohkeaa tiukan taloudenpidon, menojen uudelleen priorisoinnin ja työperäisen maahanmuuton edistämisen yhdistelmää.

Tämä on kuitenkin poliittisesti vaikeaa. Siksi hallituksilla väristä riippumatta on kiusaus lipsua vähän joka kohdassa ja muutokset tapahtuvat lähinnä mielikuvissa.

4 Onko suomalainen laiskempi kuin ruotsalainen?

SANNA KURRONEN

HYVINVOINTIPALVELUT RAHOITETAAN työllä ja yrittämisellä, jolloin korkean tuottavuuden työntekijät ovat avainasemassa julkisen talouden tasapainottamisessa. Kannustamalla heitä tekemään enemmän töitä hallitus saisi tehokkaamman työllisyystoimen kuin patistelemalla vaikeimmin työllistettäviä töihin.

Suomalainen kokoaikainen työssäkäyvä tekee töitä keskimäärin 37,3 tuntia viikossa, eli tunnin vähemmän kuin ruotsalainen ja kaksi tuntia vähemmän kuin EU:ssa keskimäärin. Suomalaiset erityisasiantuntijat työskentelevät peräti kaksi tuntia ruotsalaisia verrokkejaan vähemmän. Lukujen lähteenä on Eurostat.

Korkean tuottavuuden työntekijöiden kannustaminen ahkeroimaan marginaaliverotusta keventämällä onkin suhteellisen helposti poimittavissa oleva matalalla roikkuva hedelmä valtiontalouden tasapainottamiseen pyrkivälle hallitukselle.

Laiskat vai rationaaliset suomalaiset?

Kokopäivätoissa olevat suomalaiset tekevät selvästi vähemmän töitä kuin eurooppalaiset verrokkinsa. Kun aiemmin ero tuli pitkälti lomista ja muista poissaoloista, nyt myös ero säännöllisessä työajassa on revennyt.

Säännöllinen työaika sisältää palkalliset ja palkattomat ylityöt mutta ei lomiam ja muita poissaoloja. Ainoan olennaisen poikkeuksen ammattiluokituksen mukaan tarkasteltuna tekevät rakennus-, korjaus- ja valmistustyöntekijät, jotka työskentelevät yhtä pitkää viikkoa kuin verrokkinsa, sekä prosessi- ja kuljetustyöntekijät, jotka työskentelevät peräti kaksi tuntia enemmän viikossa kuin ruotsalaiset vastaavissa tehtävissä.

Erityisesti korkean tuottavuuden työtä tekevät ihmiset tuovat merkittävän panoksen julkiseen talouteen.

Suomessa oli vuonna 2020 noin puoli miljoonaa asiantuntijaa (esim. sairaanhoitajat, rakennusmestarit, farmaseutit) ja 700 000 erityisasiantuntijaa (esim. lääkärit, opettajat, ohjelmistokehittäjät). Siksi kahden viikkotunnin ero esimerkiksi ruotsalaisiin tuo valtavan vaikutuksen koko kansantaloudessa tehtyihin työtunteihin, syntyneeseen tuotokseen ja myös suoriin ja epäsuoriin verotuloihin. Monista erityisasiantuntijoista ja asiantuntijoista on lisäksi ollut viime vuosina pulaa.

Suomen verojärjestelmä ei kuitenkaan kannusta korkean tuottavuuden ihmisiä tekemään enemmän töitä tai siirtymään vaativampiin tehtäviin.

Verottaja ottaa lisäansioista lähes puolet jo keskituloiselta. 47000 euroa vuodessa (eli 3760€/kk) tienaa suomalainen nimittäin maksaa jokaisesta ylityötunnistaan, lisäkeikastaan tai palkankorotuksestaan

48 prosenttia valtion kirstuun. Ruotsalaisen marginaaliveroprosentti vastaavalla tulotasolla on vain 35.

Vastaavasti esimerkiksi lomarahojen vaihtaminen vapaaksi näyttäytyy suomalaiselle varsin houkuttelevana, kun moni menettää lomarahoista itse asiassa vain puolet ja toisen puolen saa takaisin alentuneena veroprosenttina. Usein on parempi valita enemmän vapaa-aikaa silloin, kun palkalla elää joka tapauksessa kohtalaisen mukavasti.

Suomalainen ei siis välttämättä ole ruotsalaista laiskempi vaan pikemminkin yhtä taitava laskemaan lisätyöstä saamansa hyödyn.

Hallitus leikkaa pienituloisilta jos jonkinlaista etuutta. Paikoitellen leikkaukset ovat hyvin perusteltuja, esimerkiksi ansiosidonnaisen työttömyysturvan heikennykset todennäköisesti sekä nostavat työllisyyttä että vahvistavat julkista taloutta. Sen sijaan perusturvaan tehtävien heikennysten hyödyt julkiselle taloudelle voivat jäädä vähäisiksi, sillä perusturvan varassa elävien kohdalla kannustimet työllistyä eivät tutkitusti kovin hyvin toimi.

Julkisen talouden kannalta voisi olla tärkeämpää kannustaa työn verotusta alentamalla korkean tuotavuuden ihmiset tekemään enemmän töitä ja etenemään urallaan.

LÄHTEET:

<https://www.eurojatalous.fi/fi/2022/artikkelit/miten-kasvattaa-tyovoiman-tarjontaa-suomessa/>

<https://www.etla.fi/ajankohtaista/kolumnit/hallitusohjelman-veropolitiikka-jaa-puolitiehen/>

https://www.veronmaksajat.fi/globalassets/aaa-vanhan-saitin-lohkot-ja-media/laskelmat/laskelmat-2022/infografiikka.pdf?_gl=1*1u22dk5*_up*MQ..*_ga*MTU3MjQ0ODM1NS4xNjkwMzY5MTA4*_ga_MYTTQFQN21*MTY5MDM2OTEwOC4xLjAuMTY5MDM2OTEwOC4wLjAuMA

https://www.eva.fi/wp-content/uploads/2018/04/unionin_lyhyin_viikko.pdf

Eurostat 2023 säännöllisen työajan tilasto: https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/LFSA_EWHUIS__custom_7491483/default/table?lang=en

Eurostat 2023 tehdyn työajan tilasto: ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/LFSA_EWHAIS__custom_7333940/default/table

Säännöllinen työaika aloittain: https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/LFSA_EWHUN2__custom_7491920/default/table?lang=en